

Universitätsbibliothek Paderborn

Evropeae Historiae Societatis Iesv Pars ...

Anglia

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1671

Capvt VII. Quam sollicitè Henricus Garnetus à Consiliariis quæreretur.
Quam feliciter per annos viginti eorum manus vitat. Captus à quodam fori
Ministro Tesmundus, arte, ac viribus ab eo se excutit. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-10773

Quam sollicitè Henricus Garnetus à Consiliariis
quareretur. Quam feliciter per annos viginti eo-
rum manus vitat. Captus à quodam fori Mi-
nistro Tesmundus, arte, ac viribus ab eo se excu-
tit. Catholicus nobilis, proditione Patrum Gar-
neti, & Oldcornei se redimit. Garnetus in iti-
nere Londinum ministelli disputationem poscen-
tis ignorantiam dissipat. Examinatur obseruan-
tia singulari, & claudendus carcere in turrim
mittitur.

C A P V T VII.

BA T annus Garneto vicesimus à primo in Angliam ingressu
cuius temporis spatia ærumnosissima, ministerij Apostolici
constantí sollicitudine, sudore, & sanguine vitam inter, & mor-
tem pro Religione Catholica nunquam non prompto, & para-
to gnauiter impleuit. Hic ipse quo moritur annus æui sextus erat illi su-
pra decimum, octauus in perpetua illic nostrorum gubernatione, varisque
in partes vineæ illius distributione. Duos reperit tantum ad opus liberos
cum pedem in Angliam intulit, anno saeculi præterlapsi octogesimo septi-
mo; quadraginta reliquit moriens, quos vt illuc accerseret industria fuit
admodum singularis; vt autem conseruaret inter perpetuas insidiantium,
& indagatorum pedicas, & ineuitabiles laqueos fiduciæ fuit diuini vbique
præsidij securæ. Nam sœpè accidit vt cum eo numero conuenissent quo
possent grande Collegium conflare, siue instauratur de more vota, & spi-
ritum; seu consulturi de re illius Christianitatis, adesset anhelus Londino
nnatus, & festinatum ab inuicem discessu iis indiceret, ni vellent de media
nocte armatorum equitum inuolui turma. Extemplo ille receptui singulis
assignabat notas Catholicorum domos & latebras, ipse periculum exibat
vltimus, illud vsu sibi iam familiare pro iis Deo canens, dedisti metuentibus te
significationem vt fugiant à facie arcus, vt liberentur dilecti tui.

Sed inter nostros qui erant in Anglia, nemo tam amenti hostium am-
bitu inuestigabatur, vt ipsem Garnetus, quem plus solum valere cerne-
bant.

bant, ad rem Catholicam factis suis augendam, quam valerent ipsi ad eam vinculis, & cruciatibus deterendam. Delegatis ergo licitoribus, apparitoribus, & tota fori colluuiie cum essent illum & frustra, & millies scrutati, vertebarant sibi dedecori eius effugia, quibus ne deinceps traducerentur ioco, id instituerant ut in cognoscendis Catholicorum causis, præcipuus esset interrogandi atticulus; vbinam posset Garnetus inueniri. Scribensque ipsem; anni sunt, inquit, octo, ex quo nullus torquetur Catholicus, quin ab eo mediis in cruciatibus queratur, vbi degat Garnetus? Qui cum agat? Quis ei amicus? Quam Provinciam, qua ueste incolat? Quæ pronum sit, iter agentem intercipi? Sed irruptiones fortuitas per alta noctium silentia in domos Catholicorum insontium quibus aliquantula suspicio erat latere Garnetum fuisse adeò furiosas, vt si Iudam quæsissent proditorem. Nec minori sibi fuisse opus præsidio quam Archangeli Michaëlis cuius se tutelæ totum crediderat; quare nullum sibi abiisse diem quo tanquam ultimo ad aram non faceret. Vidimus Topcliffum, de Garneto aliquid resciturum, quæcum dirè Gerardum excruciauerit. Ioanni Lillio neganti se quicquam de Garneto scire, nec si sciret dicturum; iratus Vvadeus turris præles; at qui tuis, inquit, Papista improbè, & canum tuorum ingratis, lupi cubile iam tenemus, domum Annæ Vallensis, & Brocksbeætorum, quæ sunt Vallensis Baronis materteræ, tuque biduum intra tecum hic præsentem videbis. Non existimarat Vvadeus Lillium tam densa stipatum custodia rimas inuenturum, qua tam præceps arcanum, Garneto indicaret; inuenit nihilominus tam industrie; occulte, ac tempore, vt dum postico euadebat Garnetus, aduersarij domum porta subirent. Neque ita rāmen exploratorum oculos vitabat Garnetus, quantumlibet monitos, & sagaces, vt resideret domi sepultus, & inuisus: narrat enim P. Guillelmus Vvestonus ausum ad se venire in Turri capriuum; deinde Vvisbici, vbi eius aspectu inhorruit, veritus ne inter tot oculos, unus illum meditatus figeret, agnitionque deferret. Erat enim Garnetus, ea oris conformatione, & lineamentis quæ possent commode notari. Erant præterea prope continuo præstanta Catholicis domi suæ salutis auxilia; rectum nouis operariis quærendam, quos Seminaria mittebant; horum semper unum aut alterum scribit se domi aliisque, suffecisseque sumptus ad subornandos illos ueste congrua conditioni quam erant simulaturi propter Deum, & animarum luctum.

Eam obrem amico, sua enarrans pericula. Primum inter illa ponit falsos fratres, quod vocat ineuitabile, cum satisficeri charitatis officiis non posset, nisi coniecta in discriumen vita. Posse aperte palamque inimicos aliqua industria eludi, sibique id ante annos octo, bellè feliciterque processisse; domum suos in usus conductam tenuisse, sed ficto Morgani nomine qui re ipsa nusquam hominum erat, sed vulgo ferebatur agentis in longinqua Provincia Garnetus rē eius procurare siebat quotannis magnificus huius fabulæ fucus ad stabiliendam credulitatem vicinorum, aderat D. Morganus, res suas per se inspecturus, homo vilis, schismaticus, & pauper, sed formidans.

Q A P 4

nobili, & cultu splendido, cum duobus in vestiaria tessera equitantem sti-
pantibus, stabantque paucis numismatis pompa in qua suam quoque agebat
personam eius vxor D. Morgana, & ipsa inops & egens ferina, sed mundo-
muliebri vrbicè compta, & exulta, proin utriusque ad templum accedenti,
protestantium ministellus iisdem honoribus occurset, vt si forent re vera
qui videbantur esse; domo interea Garneto libera & tranquilla, dubio ne-
mine quin esset à schismatiko conducta, & propterea minimè vexanda ina-
ni perscrutatione Catholicorum Sacerdotum. Sic egit plus minus securus
ad annum seculi huius quintum, quo insana eius tenendi rabies extrema
omnia tentauit, Deo vice versa indagatorum curas irritante [quoniam,
ait, (sororem in Belgio alloquens) domum utramque index sceleratus ad-
uersariis prodidit qua me hactenus abdebam, & nunc vagus, meique in-
certus hospitium queram; festum nihilominus sancti corporis Christi nec
sine paratu magnifico, nec sine musicis egimus, & octavo post die pium
supplicantium ordinem circa hortum ingentem duximus, ignari domum
proditoribus esse obnoxiam, donec ubi sequens illuxit dies, obseruarique
nos animaduertimus, numero quinque, & viginti hac illac dilapsi, eorum
imperium lusimus; & sic effugi manus eorum] hæc de illo soleanni Christi
corporis cultu Dei seruus, quem non erat in vita postremum acturus, nisi
eum Catholicus nobilis immani sacrilegio Regi vendidisset, eiusque san-
guine frustra vitam redimere tentasset; pari enim pena, & reus proditor,
& proditus innocens sunt affecti.

Cum ergo exisset in publicum formidolosa quam diximus aduersus Ge-
rardum, Garnetum, & Greenuuayū Regij Edicti sententia, & peruagata esset
Angliam vniuersam, delegatus est cum imperio Puritanus, vt Baronis Val-
lensis suburbanum lustraret, scrutareturque palatum; sed iam alio Gerar-
dus, & Garnetus præuerterant fugere, & strenuitatem Puritani maturè fe-
fellerant. Is nihilo sécius tentos aliquamdiu Catholicos nobiles qui domi
substiterant, Londinum perduxit, ubi suæ generositatis non leue documen-
tum malè habiti præbuere. Greenuuayus, seu P. Tesmundus, pari vir ani-
mi firmitate, dubiusque in rebus industria, videns quām ferociter scrutato-
res indagationem sui perurgerent, non sustinuit hospitij gratia, Catholi-
corum cuiquam vitæ aut rei create periculum. Quod audacissimum, hoc
pro tutissimo mali remedio tunc legit. Ore quantum potuit, cultuque mu-
tato, via Regia, & tempore submeridiano promiscua commeantium in tur-
ba iter Londinum aggressus est, in quo subinde in compitis, ipsisque arbo-
ribus videbat legebatque, cum substantibus passim circulis viatorum Edi-
cti Regij exempla multiplicato sparsa, velut ad se nihil attrinentia, sic nul-
lius notatus obseruatione, confidenti & libero aditu urbem ingreditur, ubi
per solitaria diuerticula meritorum querens hospitium, ab Exploratore est
agnitus, qui sexcentis vbique oculis, illorum trium quos depinxerat Edi-
ctum ex delatione, Lucri aliiquid venabantur. Tesmundum ex vultu cum
deprehendisset, correptum brachio territat conclamans, ipsis ergo es ille
Edicti Greenuuayus, ego te Regis nomine in carcerem trado; quibus
nihilo

nihilo turbatior Tesmundus, ducentem sequebatur altercans, & querens se pro alio duci; quoad ventum ad vicum infrequentem, & prope nemini habitatum, vbi se ab suo ductore tum robuste, tum ingeniosè expedituit, paulò post etiam tota ex Anglia. Restabat è tribus in omnes Dei nutus qui nostris præterat Garnetus, quem P. Eduardus Oldcorneus infimis precibus inuitauit in Campestre palatum Abingtonorum nobilem, Henlipy nomine, milliaribus à Vorcestro tribus, cui par nec illa Provincia, nec forte aliæ habebant yllum. Domus erat in quadro sita, & muro latè vallata solido; domus regiones tam multæ seorsim, sed mutuo aditu tam indeprehensio inter se aptæ, ut scrutatores Sacerdotum illas introgressi ambages conclavium adeò impeditas, inuestigandi curam abiicerent. Summa palatij occupabat aula, crustis circum vestita ligneis, elegantissimo sculptis anaglypho. Inde varij descensus in latebras & transfugia & fugam, eorum ostiolis tam subtili artificio cum summa operæ commissis, ut nullum eatenus valuerisset suspiciose oculi acumen ea discernere. Illic annum agebat sextum & decimum Oldcorneus, alio cognomento Hallus, (quo tamen etiam in causæ suæ actis, & apud Anglos scriptores vocatur) & grandi prouentu animarum propiores colebat regiones, ea motum amabilitate, ut diligenter à Protestantibus, apud quos illum Thomæ Abingtono vel propinquitate sanguinis, iunctum esse, vel amicitiæ intimæ peculiari vinculo fama erat. Eo securius ignotus suos illic habebat Catholicorum cœtus, conciones, sacra & ministeria diuinorum, quorum inter alios beneficio, postremis temporibus fruebatur Hunfredus Littletonus Catholicus nobilis, ille ipse qui PP. Oldcorneo & Garneto hanc rependit vicem ut illos aduersariis ad mortem proderet, propudio ad posteros in Anglo nobili perfidiae ostento. Claudebatur is carcere auxiliij reus armato Caesbyo eiusque sociis præbiti, & illie audiens de tribus nostrorum Edicto Regio proscriptis, acriter coepit promissis tentari quibus ad eos indicandoe proditores inuitabantur amplissimis. Memor itaque Oldcornei cui haud pridem ad aram facienti, & concionanti adfuerat in palatio Abingtoni, quod ardenter optabat facile credidit, aliquos scilicet ex proscriptis, cum Oldcorneo illic se abdere, quorum indicio vitam posset ex cognitoribus Regiis emere. Quod fieri diuinabat posse, pro facto denuntiat, inuenitur, & comprehenditur cum Oldcorneo Hentricus Garnetus; pessum ruit tam clara & illustris Abingtonorum nobilitas, familia res & domus, præmium operæ reportat proditor laqueum, fauces fractas, & carnificinam corporis ignominiosam. Introspecti palatij potestatem Senatus Londinensis Henrico Bromleyo illico demandat, qua nulla potuit committi gratior homini Puritano, & Abingtoni pridem palatio, eiusque prædiis sibi contiguis inhianti. Ardens ille rem statim aggreditur, cœlo nondum albente ducentis equitibus dum cingit, & validis iætibus portam quatit maiorem, cui pandenda dum familiares varias singunt moras Oldcorneus & Garnetus cum supellectili factorum latebris se turantur; diuersis duabus serui eorum duo Nicolaüs Ouuenius, & Rudolphus Asleyus strenue uterque Catholicus. Iam muri

Rrr

procinctum euersis postibus intrarat Bromleyus inde intro progressus vxori absentis Abingtoni, Senatus mandatum exposuit, domus totius ab ea accepit claves, plenamque singula lustrandi, & excutiendi potestatem, sed planè inanem quoad aditus latebrarum, quibus diuinandis dies octo in cassum durauit, nullo usquam omisso angulo, nullo pariete quem arte omni, & machinamento non examinarent. Sed vicit denique omnem latendi solertia, inuentum pertinax excubandi ubique tamdiu totis porticibus, aulis, conclaibus, scalis, & angulis, dum dies, & fames, latentes cogeret cauo erepere. Fixum quidem erat duobus Patribus fame interire, ne si apparerent, eodem secum exitio hospites suos inuoluerent. Secus autem famulis duobus, qui præcipitato dum latibulis se mergunt, præter pomum nihil intulerant, ibatque iam septimus iejunis dies & vigore defectis, quam illos non tam aut famis, aut mortis angustiae in certum discrimen produxerunt ut suus in heros, & Patres amor, quos plus seipsis diligebant fatigabantque in viuis seruare, rati enim, quod erat iis deliberatum, prius mori quam ut committerent prodeundo Abingtonos nobiles perdere; putabant ipsi net si se in lucem darent habendos esse pro Sacerdotibus qui se & vnicè occultabant, & vnicè inuestigabantur, & iis Bromleyum abducendis contentum, relictum Patribus, reficiendi corporis, & fugæ spatium. Perperam consultum nihilo felicius exequuntur, emersi latibulo, recta scalas petunt descensuri si possent, seque inde procul amoturi; sed clausas ianuas nesciebant. Conspecti ergo tenti, & interrogati an essent Sacerdotes? Sumus, respondent, Catholici, nec plura querite, nec enim nunc tempus pluribus satisfaciendi. Rogati denuo latendi causam si Sacerdotes non essent; palam etiam erat domi latuisse, cum clausis foribus, non possent adesse aliunde. Latuimus, inquit, verum est, cur autem nihil opus dicere, factum ipsi putate, ne inuenirentur, & prehenderemur, latebras porro nec requiritando rescituri estis, nec deprehensi indagando. Ita boni viri, se absurde omnino arbitrati, pro tribus Patribus tentum iri quos descriperat Edictum cum eos nulla vel nota corporis, vel otis referrent.

Hinc necessario confecit Bromleyus, ampla illa domo secretos latere angulos complures, ingeniosis dolis ad Sacerdotum occultationem concinnatos, quare dies præterea insumpsit quinque pulsando, auscultando, bombis aure captandis, aperiendis parietibus totoque illo superioris aulae tam pretioso anaglypho, & elegantibus crustarum cælaturis soluendis dissipandis perdendis donec eò denique peruentum quo se Oldcorneus, & Garnetus receperant. Ille pridem tot annos de facie illic notissimus: Garnetum otis lineamenta quædam, tum noti sibi olim testis indicium patefecit. Prior a Bromleyo conuictis, & omni verborum contumelia salutatus est, quæcumque possunt in abiectissimos, & despiciatissimos calones euomi, quibus vir Dei nec offensus, nec motus, idem quod prius animi tranquillum vultusque retinuit, longè grauioribus præludens, quibus perferendis se Deo obtulerat. Grandi se tamen culpa damnauit Bromleyus, postquam agens cum eo familiarius, multo diuersum ab illo expertus est, quem

quem de primo aspectu fixerat. Captis iis, & cum Abingtono qui superuenerat Vorcestrum perductis expectabat Londino à Consiliariis Regiis quid illis fieri iuberent. Inter hæc contigit res valde insolita, & de prodigio plurimum sapiens, torque oculorum testimoniis firmata ut historicæ nefas sit eam omittere, salua tamen cuius facultate aut concludendi eam naturæ legibus, aut maius aliquid de illa sentiendi, reddo illam stylo Ioannis Gerardi, qni tunc nondum excesserat Anglia. Narrauit, aiebat, mihi Sacerdos, qui suis & ipse oculis viderat, in palati Henlipy area in quo Patres duo Garnetus, & Oldcorneus capti, natam esse coronam herbeam rotunditatis exquisitæ, foliorum figura, & colore ab cœteris quibus tota virebat area tum valde absimilem, tum iis multo maiorem, foliosiorem, & Imperatoriam coronam per pulchram eximiè referentem. Illud vero ut verum, sic insigne ac mirum, cum portis areæ disiectis, multos menses, omnis generis animantes illic pascentur ab earum nulla, vel fuisse prototram pedibus, vel ore depastam, honoris forsitan, & innocentia monumen-tum Patribus duobus in eo palatio comprehensis, quam iis gloriam, & Religioni Catholicæ inuidens hæreticorum vicinia cum resecuisset humo-tenuis, paulò post lætior, & formosior germinauit.

Responso consilij publici data est Bromleyo Provincia, Londonum Iesuitas duos quamprimum deducendi; factum id valido custodum præsidio stipante, quibus ad cumulum deesse noluit ministellus Bromleyj Puritanus, siue ut esset patrono comes, siue ut capraret de Garneto ludos, quem fama sublimi toto regno illustrem, videbatur sibi captiuum in triumpho ducere; vtque est id genus hominum ventosum, impatientissime sustinens obsequi-tanti sibi hinc inde, multaque garnienti, de Theologia, & scripturis, ne at-tendere quidem, aut aduertere Garnetum; quem auebat vnicè ad contra-dicendum, aut disputandum pertrahere, vt imaginaria doctissimi omnium Iesuitæ victoria, Iesuitas omnes viciisse videretur: interpretabatur Insci-tiam Garneti silentium, & moræ impotens vellicabat aperte hominem ut secum disputaret. Atque hic Garnetus ex prudenti consilio suo Religioni dedecus aut damnum metuens, immisso equo Bromleyum assequitur præeuntem; iteratas ad nauicam, exponit Ministri prouocationes; auer-sum suum ab iis animum, quod sic nunquam Ministri vincerentur, quin semper ex pugna glorioli triumphant; si tamen iuberet admisurum se prouocationem, tametsi iudicem præter aduersarios haberet neminem. Assensit Bromleyus Garneto, & Bromleyo modestiam promisit Minister, qui mox longam orditut cantionem, ex Hebraicis, Latinis, & Græcis, nullo nexu consertam, & confarcinata quæ ne verbo quidem quamdiu di-xit interpellatam, resumens Garnetus, in aliquem primum rediget ordinem, & formam ratiocinandi; tum rationes seorsum singulas ad lydium reuocans, tendentis pressim syllogismi, nudare fallacias, extricare secum pugnantia, alienas notare consecutiones, ex antecedentibus inepte spera-tas. Loca pro testimonio producta, partim falsi, partim malè indoctèque accepti, arguente, mixtis subinde Græcis & Hebræis, quas linguas ha-

bebat expeditissimas, ne aduersario Grammatico videretur non satis esse Theologus; errores denique minuta dissectos anatome, ita omnes distinctè comitantibus, & Ministro obiicere ut suæ illum puderet audaciæ, & male prensatas exsecraretur prouocationes. Causa de coetero profigata, nulla ex Garneto auditæ vox quæ victoris, aut victi aliquid inhalaret, quæ fuit altera generositatis, & modestiæ victoria, magna eius cum laude ab illo equestri comitatu prudenter obseruata; ipsoque adeò à Ministro qui mutus, obstipo capite, alteque in galerum defoslo, itineris reliquum absoluuit. Huc vero quadrat planè appositi quod Vorcestrensi Presbytero addidere Cicestrensis Episcopus Lancellotus Andreius, & Doctor Abbotius, quicquid Garnetus seu Theologiae, siue aliarum possedit doctrinarum, confessionis secreto creditum obsignatumque possedisse, cum ne verbo quidem ullum unquam earum aut specimen, aut periculum dederit, campo semper timide detrectato & crebris multorum prouocationibus reiectis; (quorum autem? Silent, ut securius mentiantur) dicere solitus ad ignorantiae excusationem, opera sibi non literas pro officio demandata, seque illud agendo assequi non studendo. De Garneti quidem multiplici, & eximia doctrina commodius alias; verum Cicestrensis qui mortuum vellicat, si tentare viuentem ausus esset, suo expertus dedecore fateretur, in arma quantus assurgeret. De eius item vita & morum probitate si spectator, & testis scripsisset, ac post illum Abbotius, non affinxissent illi propudia, de suo ipsorum forsitan exemplari Archetypo ducta, quibus illum pro monstru exhiberent. Bromleyus profecto paucis illis quibus cum domi, & in itinere habuit diebus, obseruator illius & inspector maximè curiosus, sic immutatus est, tamque aliter cœpit in eum affici, ut reuerentiū coleret neminem, & Londinum ingressus, primatiis aulicis, de illo scitantibus, affirmaret, scientiæ, modestiæ, ac prudentiæ nomine parem se Garneto nouisse neminem; ac si eius causa sub quoquis alio quam coniurationis titulo verteretur Regi se de genibus supplicem, tanti viri salutem, & vitam ex eo efflagitaturum; qui fuit etiam reliquorum sensus nobilium qui siue honoris seu præsidij causa itineris comites Bromleyo se dederant, cunctis eius doctrinam, modestiam, siue ipsius imperium cum admiratione deprædicantibus. Londino propiorem ad Februarij tertium, aut quartum (pro stylī veteris abaco) expectabat ingens multitudo, ex quibus centum nobiles in equis, inde cum Oldcorneo in carcere ducitur quem Gatehousium nominant, cunctisque ad illum excipendum, & spectandum, accurrentibus captis eodem carcere, querit ex iis, num qui tenerentur Religionis Catholicæ causæ, cui cùm respondissent multos esse, consoletur vos Deus, inquit, & me pariter vobiscum; eandem ob causam seruus vobis futurus, & socius venio. Accitut biduo post Bromleyus de Garneto quid compcriisset, quid sentiret; ubi eius in laudes tam magnificè est effusus, ut Garnetum postridie ad primum examen euocatum, publici status consiliarij sex quibus sistebatur, prosecuti sint iis honoribus, quibus non dico nostros, sed ne nobiles unquam dignantur laicos: aperièrunt accedentes

accedenti caput ; ornauere semper , dum illum interrogant Domini Garneti compellatione ; abstinuere verbis , & agendi modis quæ inurbanum aliquid olerent. Quin è contrario iis in illum sunt vñsi prærogatiis reverentia , quibus in nullum eatenus reum quantæcumque tandem conditionis , opumve is esset : laudarunt eiusdem responsa , modesto , ac libero æquabiliter temperata , exciditque vni eorum dicere , causam eius damnandum nihil habere ; nisi religionem falsam quam coleret , & quam propugnaret doctrinam Papisticam.

Inde in carcerem reductus , paulo post turri concludi iussus est , cuius ingressu obuium habuit Guillelmum Vvadeum Præfecti Vicarium , in Catholicorum , Iesuitarum , Garneti maximè odio , æquatis fiontibus , cum Cæcilio , Popamo , Cookeo currentem : malevolentia causa in Garnetum , pudor lusi toties , falsique promissi , quo dia status Consiliarios iactabundus lactarat , daturum se in eorum manus Iesuitam Garnetum . Indignatus ergo Garneti effugis , velut iniuriis , & nota mendacis iactatoris quam sibi consciuerat ; vt vidi Garnetum in sua potestate , vlcisci voluit quod se deceptis eius insidiis , tamdiu ipse seruasset , primoque statim illius aspetto euomuit omnia quæ possumat ab homine furioso , petulante , & contumeliosè in aliquem dici , sereno interim , & tacente placabilitate incredibili Garneto . Cuius patientia admirabilitas sic vnum perculit ex iis qui aderant , vt scire ex eo vñcementer optarit , qui potuisset tranquillum oris & animi , repentina illo in turbine immotus conseruare : cui condigno planè virtuti responso satisfecit , plus me , inquiens mouebat Christi patientia quam vlla Vvadei conuictia . Nosse qui auer ergastuli commoda Garne- to designati , sat est Vvadei arbitrio fuisse nouerit designatum . Illic aliquantulum inuenit paleæ quam lecti vice tamdiu adhibuit , dum leuem ei culcitrulam substituissent Catholici . Nos illic interea eum deponamus quoad erit ad mortem deducendus , nunc de Oldcorneo videamus , qui eum ad tribunal & mortem aliquanto tempore præuertit .

